

Simon Márton

691 BETŰ MÚLT VASÁRNAPRÓL

Vakon felismernélek arról is,
ha csak egyet tapsolsz.
Ezt is itt kéne abbahagyjam.

Sárga tulipánok, porcukor, nem tudom.
Amikor úgy ülsz, egy villával mutogatva, hogy attól
rögtön tiéd lesz az asztal. Hozzáérni sem merek.

Vagy amikor mesélsz, nem is tudom, miről,
régóta mondod és régóta nem figyelek. Nézlek.
Az egyik szemem sivatag, a másik idegenvezető.

A súlyom pontosan két frissen kivágott, virágzó fányi –
ha bármit kérdeznél, ezt válaszolnám. De azt kérdezed,
van-e még itthon vaj. És besüt a Nap is.

Besüt a Nap. Iszol egy korty teát.
Most messze van, amikor csak egy hóval teli száj vagyok
a sötétben, messze, amikor lány részeim közt

nyirkos kézzel keresi valami, mit téphet még ki belőlem.
Most felállok, a hűtőhöz megyek, kiveszem a vajat,
aztán visszafordulok feléd, és egészen komolyan arra gondolok,

hogyan ez itt a nyakszirted.

ERROR 404

20

Akarok valami súlyosat,
törékenyet és megemészthetlent,
a komolyanvehetetlenségig komolyat,

néha könnyút, néha pótolhatatlant,
néha puhát és dühítót,
az összeroppanásig, a fejfájásig, a felröhögésig,

vadregényesen fájdalmasat és elviselhetetlenül szépet,
zsibbasztót, homályos fotókra és
tengerpartokra és bor mellé és orvosi várókba valót,

akarok valami banálisat, ami húz és mozgat,
aminek hangja a Nap és árnyéka az idő,
akarok valamit, amiről dolgokat mondhatok,

akkor is, ha nem igazak,
akkor is, ha semmi köze hozzájuk – – –
akarok valamit, ami leül,

akarok valamit, ami kipirul,
akarok valamit, ami iszik egy korty vizet,
akarok valamit, aminek szája van,

amit ha meglátok, éhes leszek,
valamit, ami a gyomromban járkal,
akarok valamit, ami nem tud aludni miattam,

akarok valamit, ami üzenet, tériszony,
azúr lángkorona, hajnali riasztó,
akarok valamit, ami felül,

akarok valamit, aminek az ismétlődése
többletjelentést feltételez, akarok valamit,
aminek az ismétlődése többletjelentést

feltételez, akarok valamit, aminek az ismétlődése
kizárt, csak feküdni lehet,
hogy megvan minden,

és semmi más.

TÜRKIZ BELÉPŐ

Az eper kártevőit aszerint csoportosítjuk,
hogyan a növény mely részét támadják meg,
életének milyen fázisában, milyen súlyú

következményekkel. Gyökérzet, levélzet,
termés vagy virág. A szakirodalom terjedelmes
része foglalkozik a tavasszal, ami a legveszélyesebb.

A túléléshez fenntartások és tapasztalat egyaránt
szükségeltetnek, a különböző vegyszerek használatakor
fontos pontosan felmérni, mi nyerhető és veszíthető.

Felismerésnek itt helye nincs, a legjobb, ha nem jut
eszünkbe semmi, eleve nem. Tartsunk távolságot
a langyos szélről délutánonként. Nem szempont.

A legjobb, ha rágyújtunk még egyre, vagy nem,
ez egyéni ízlés kérdése, de alkalmanként mégis jobb
rágyújtani inkább, bár amúgy mindegy, ahogy

mindegy, milyen utakon értünk el ide, milyen felhők közt,
mi esik most és milyen irányba,
hogyan nem ismer magára az ember a csapadékban –

mindegy vagy nagy nevetség, így a szakirodalom.
Mert ez, amit a nevek elvételnek, de a szél megtalál,
már itt van, és olyankor

nincs mit tenni, legföljebb, ha kijön, elmondani neki,
hogyan valami tegnap óta eszeget csöndesen a mellkasunkból.
De ilyenkor persze nem jön ki,

csak áll az őz a fürdőszobában,
és nézi, nézi a tükörben,
nézi, jelentsen ez bármit is, magát.